

opusdei.org

Všichni jsou povoláni ke svatosti (2)

Běžné i méně běžné zkušenosti
blahoslaveného Josemaria
Escrivá.

28.11.2002

V podrobném a historicky velmi
přesném životopise od Vasqueze de
Prada je možno se dočíst snad o
všech poznatcích, které může získat
někdo, kdo stojí mimo, o vztahu
blahoslaveného Josemaria k Panně

Marii. Musím se omezit a shrnout jen vrcholné body jeho života.

II. 1. Mimořádné lidsky nevysvětlitelné události

O těchto nadpřirozených událostech Josemaria veřejně téměř nemluvil, ale vždy zdůrazňoval, že mu zcela postačí zázraky z Písma svatého a že v Opus Dei není třeba hledat nic mimořádného, nýbrž jen to, co je běžné a každodenní, a v tom se potkávat s Bohem. Na jeho výslovné přání bylo zveřejněno mnoho z těchto nadpřirozených událostí teprve po jeho smrti. V jeho životě existují zřejmé, téměř materiální důkazy mimořádné pomoci Panny Marie. On sám byl překvapen, když k nim došlo, a vůbec je nechtěl. Ale později dosvědčil tyto události, jak je zapsal v jednom poznámkovém sešitě, a to z vděčnosti za milosti, které mu Bůh udělil rukama Panny Marie.

Chtěl bych uvést v chronologické posloupnosti čtyři takové zkušenosti, které někdy hraničí se zázrakem:

a) Nejdříve jedna událost z ranného dětství. Dvouletý Josemaria byl smrtelně nemocný a lékaři jej už odepsali. Jeho matka se v kritickou noc začala modlit o jeho uzdravení k Panně Marii a slíbila Matce Boží, že vykoná s dítětem pouť do nedalekého poutního místa Torrecuidad, aby tam poděkovala za jeho uzdravení. Když o mnoho let později umřely tři jeho sestry v letech 1910, 1911 a 1912, domníval se desetiletý hoch, že příští rok je řada na něm. Ale jeho matka ho uklidnila. Připomněla mu pouť do Torrecuidad, kde byl obětován Panně Marii, která ho bude chránit. Řekla mu později, že Panna Maria ho nechala zde na zemi, aby vykonal velké dílo. (17)

b) Během španělské občanské války 1936-1939 byla země rozdělena na

dvě části. Madrid, jeho tehdejší bydlíště, byl jevištěm nejtvrdších bojů. Bylo zde na tisíc mučedníků, protože Církev byla krutě pronásledována. I život Josemarii byl trvale v nebezpečí z toho prostého důvodu, že byl katolickým knězem. Pokusil se z tohoto pásma utéci přes Pyreneje do Andorrry a odtud do nekomunistické zóny, aby unikl pronásledování. Během nebezpečného nočního pochodu přepadly ho pochybnosti, zda je opravdu Boží vůle, aby přešel do jiné zóny, když musel část členů Díla zanechat v rudé zóně. Zcela proti svému zvyklostem prosil Pannu Marii o znamení, zda má jít dále. Další den 22. listopadu 1937 našel ve sněhu dřevěnou růži, která asi pocházela z nějakého kostela. Její původ se zdál lidsky nevysvětlitelný, ne tak už její nalezení. Ihned získal zpět svůj vnitřní klid. Tato růže se přechovává v ústředním sídle Díla.(18)

c) Od svých čtyřiceti let trpěl Josemaria cukrovkou. Po deseti letech byl z této nemoci náhle uzdraven na svátek Panny Marie Montserratské 27. dubna, když po insulinové injekci upadl do komatu, které ho přivedlo na pokraj smrti.
(19)

d) Čtvrtý a poslední případ se týká vnuknutí. V pokoncilní době trpěl blahoslavený Josemaria různými výstřelky a nevěrnostmi, které mařily ducha koncilu. Velice tím trpěl a mnoho se proto modlil. R. 1971 slyšel ve svém nitru zcela zřetelně tento hlas: „Adeamus cum fiducia ad tronum gloriae, ut misericordiam consequamur.“ (Přistupujme s důvěrou k trůnu slávy, abychom získali milosrdenství.) Vyrozuměl z toho, že se má utíkat k Panně Marii. Tak jako se ona starala za svého života o pozemské tělo Kristovo, tak se postará i o mystické Kristovo tělo.

Escrivá slyšel tato slova velice zřetelně. Liší se nepatrně od jednoho místa listu k Židům (4,16), kde místo výrazu gloriae (slávy) je výraz gratiae (milosti).(20)

II. 2. Mimořádné, ale přirozeně vysvětlitelné události

Blahoslavený Escrivá obdržel také mimořádná vyslyšení svých modliteb nebo se ujal zvláštních iniciativ ve své mariánské úctě, při kterých bylo působení Panny Marie obzvláště zřetelné. Chtěl bych uvést šest takových příkladů:

a) Před založením Díla, kdy Josemaria Escrivá ještě nevěděl, co Bůh od něho žádá, modlil se celá léta k Panně Marii Pilarské, jejíž poutní místo se nachází v Saragoze. Přitom se často modlil: „Domina, ut sit!“ – Paní, ať se uskuteční, co Bůh ode mne očekává. K jeho velkému překvapení poslali mu příbuzní o mnoho let později, kdy se Dílo již rozšířilo po

celém světě, malou sošku Panny Marie Pilarské, na jejímž podstavci byl vyryt nápis: „Domina, ut sit!“ (21)

b) Ve čtyřicátých letech hledal v církevním právu místo pro Opus Dei. Ve Vatikánu mu řekli, že přichází o 100 let dříve. Sám o těchto letech napsal: „Kvůli těmto těžkostem jsem přijel do Říma. Obrátil jsem se celou svou duší ke své Matce, Panně Marii, plný zářící víry v našeho Pána Ježíše Krista.“ (22) Dříve než odejel z Barcelony do Říma, navštívil v Saragoze 20. června 1946 mariánskou baziliku a 21. června Pannu Marii Vykupitelku zajatých v Barceloně a vložil svou záležitost do jejích rukou.(23) Dílo získalo aprobační 11. října 1946 na svátek Mateřství Panny Marie. Četné důležitější události v dějinách Opus Dei připadly na mariánské svátky. (24)

c) Počátkem 50. let se Opus Dei dostalo do velkých těžkostí. Escrivá tušil nebezpečí, ale nevěděl, odkud pocházejí. Později řekl, že vůbec nevěděl, na koho by se zde na zemi mohl ještě obrátit. Obrátil se tedy na nebe a po namáhavé cestě do Loreta 15. srpna 1951 zasvětil své dílo Srdci Panny Marie. K tomu patří střelná modlitba: „Cor Mariae dulcissimum, iter para tutum!“ (Sladké Srdce Panny Marie, zajisti bezpečnou cestu). Josemaria řekl, že prosil o pomoc Matky Boží jako malé dítě cestou dětství v duchu sv. Terezičky. (25) Krátce nato dostal od kardinála Schustera z Milána upozornění, ze kterého poznal, co musí udělat, aby odvrátil nebezpečí, které hrozilo Opus Dei.(26)

d) Další důležitá událost se stala v polovině padesátých let a byla zvěčněna 9. ledna 2002 u příležitosti 100. výročí jeho narození pamětní deskou na dómu sv. Štěpána ve

Vídni. Josemaria, který byl v obavách o své Dílo při sovětském obsazení Rakouska, se modlil 4. prosince 1955 ve svatoštěpánském dómě před obrazem Panny Marie z Pötsche za Dílo a za lidi, kteří jsou za železnou oponou, a svěřil je Panně Marii střelnou modlitbou: „Sancta Maria, Stella Orientis, filios tuos adiuva!“ (27) Po pádu berlínské zdi 1989 se apoštolská práce díla rozšířila právě z Rakouska do mnoha zemí bývalého východního bloku. (28)

e) Viděla jsem jinou, z počátku nenápadnou iniciativu bl. Escrivá, která měla v průběhu let dalekosáhlé důsledky. Většina zemí s velkým podílem katolického obyvatelstva má jedno nebo více mariánských poutních míst, která jsou známá i za hranicemi. I přes velký podíl katolíků v Peru tomu tak nebylo. V padesátých letech mi domorodci ukázali jednu malou kapli na

mořském pobřeží, ve které uchovávali sochu Panny Marie, kterou jim před lety poslal bl. Escrivá. Dal ji zhotovit z keramiky speciálně pro Peru. Maria má indiánské rysy, nosí copy jako ženy z tamní horské krajiny, Dítě je podobné jí. Řada prosebníků nemá konce, stále jsou zde čerstvé květiny a hořící svíce. Když jsem se tam počátkem devadesátých let vrátila, byla socha vystavena v bývalém přírodním divadle, jehož jeviště bylo přestavěno na kapli. Více než tisíc lidí tu mělo sedadla, odkud mohli dobře vidět na „Matku Boží z Canete“. Lidé přicházeli ze všech koutů země, a tak zde vzniklo poutní místo podle přání bl. Escrivá. Ten se proslavil podporou mariánských poutí i v severním Španělsku. Poutní místo Torrecuidat, které již téměř upadlo do zapomnutí a bylo odříznuto od obydlených měst, znovu z jeho iniciativy ožilo, bylo přebudováno a podstatně rozšířeno. Počítal toto

místo ke svým „posledním bláznovstvím“. Protože se na tomto místě měly dít nikoliv materiální, ale pouze duchovní zázraky v srdcích lidí, dal zde postavit v kryptě 40 zpovědnic.(29)

II. 3. Každodenní mariánské obyčeje

Neméně důležité jsou zcela normální vztažné body k Panně Marii, které můžeme pozorovat u bl. Josemarii Escrivá a které může každý křesťan přijmout do svého způsobu života. Základní je při tom vztah dítěte. Při svém úsilí o identifikaci s Kristem dospěl k vědomí svého stavu Božího dítěte. To se stalo základem spirituality Opus Dei. Stejnou cestou dospěl Josemaria i k dětské důvěře vůči Panně Marii, kterou sám Ježíš Kristus dal lidem za Matku.

a) Již od ranného dětství mu jeho rodiče přibližovali lásku k Matce Boží. Dětské modlitbičky, které ho matka tehdy naučila, patřily až do

konce jeho života k oblíbeným každodenním modlitbám. „Ó má Velitelko, moje Matko, zcela se ti odevzdávám...“ Několikrát prohlásil, že tuto modlitbu se modlí ráno i večer, při oblékání, při holení. Každodennější už ani být nemůže. (31)

b) K jeho všedním obyčejům v době studií v Saragoze patřila každodenní návštěva mariánské baziliky „El Pilar“. V Aragonii je toto poutní místo velice ctěno a Josemaria si již jako dítě díky svým rodičům vytvořil k tomuto místu zvláštní vztah. Zde, v kapli Matky Boží Pilarské, slavil svou primiční mši svatou. Socha, kterou dostal s nápisem „Domina, ut sit!“ byla podobou sochy Matky Boží Pilarské. Přesto zdůrazňoval, že se mu líbí všechny obrazy Matky Boží, protože obraz milovaného člověka rozněcuje dále lásku. (32)

c) Na mnoha poutních místech v Evropě a Latinské Americe obnovoval zasvěcení Panně Marii, které vykonal poprvé v Loretu v roce 1951. Takovéto pouti nemusely být vždy spojeny s cestováním.

Vyhledával mariánské obrazy v blízkých kostelích. Takové krátké zcela osobní pouti podnikal jako samozřejmost i v době velkého pracovního zatížení a nedostatku času. Zvláště rád navštěvoval v bazilice sv. Petra mozaiku „Mater Ecclesiae“ na konci levé lodi.

d) Denně se modlil všech patnáct desátek růžence a radil představovat si scény těchto tajemství a vytvořit si k nim osobní střelné modlitby. Proti námitce údajné monotónnosti růžence kladl otázku, zda si zamilovaní také neříkají stále totéž. Přenechával nicméně každému plnou volnost, jakým způsobem chce Marii uctívat a modlit se k ní, a zdůrazňoval také, pokud jde o jeho

knihu o růženci, že to má být pouze pomůcka. Každý ji může používat tak, jak chce. (33)

e) Jeho každodenní plán zahrnoval ještě jiná četná setkání s Marií. Měla v nich své místo modlitba Anděl Páně; nosil škapulíř z hory Karmel; modlil se večer tři Zdrávasy o ctnost čistoty pro všechny. Každá sobota byla obzvláště věnována Panně Marii. Ve všech kaplích Díla se tento den zdobí její oltáře květinami a zpívá se Salve Regina nebo jiná mariánská antifona. Všechny mariánské svátky byly pro blahoslaveného Escrivá „slavnosti“, to znamená dny obzvláštní radosti, která se odrážela také v tom, že se na stole objevilo něco, co nebývalo každý den, nějaký zákusek nebo nápoj. Každá jeho úvaha nebo kázání končilo myšlenkou na Pannu Marii. Jeho homilie o Panně Marii patří podle mého soudu k tomu nejlepšímu, co vyšlo z jeho pera.

Kromě teologické hloubky je zde zřetelně vidět, že jeho láska k Bohu a k Panně Marii vychází ze srdce. Často říkal, že má pro lásku jen jedno srdce. Tímto srdcem miloval Boha i lidi.

Světlo 33 ročník 2002

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
vsichni-jsou-povolani-ke-svatosti-2/](https://opusdei.org/cs-cz/article/vsichni-jsou-povolani-ke-svatosti-2/)
(27.03.2026)